
Navždy spolu

Elizabeth Haran

ČERVENEC 1956

Eloise Templetonová si v jednom kloboučnictví v nákupní pasáži v Adelaidu opatřila klobouk a spokojeně kráčela po Rundlově ulici. Náhle jí zrak spočinul na obrovské budově. Obchodní dům Hastings na rohu Karlovy ulice převyšoval všechny ostatní obchody. Vypínal se přes tři podlaží, byl moderní, prosvětlený a měl krásně vyzdobené výlohy.

V jedné z nich se jí zalíbily pěkné šaty. Mrkla na náramkové hodinky. Bylo tři čtvrtě na pět, pátek odpoledne, zamračeno a temno. Podle předpovědi mělo pršet, a tak chtěla být včas doma, ale pak si vzpomněla, jak se maříčka Georgina Hastingsová zmínila, že její syn vlastní ve městě obchodní dům. Zahořela zvědavostí.

Jacksonovi neuniklo, jak do obchodu vchází velmi atraktivní žena. Jako nákupčí se naučil mnoho o oblečení, a proto i na dálku poznal, že stylový kostým ve vínově červené barvě, který měla na sobě, je šitý na míru a musel stát měsíční plat. Hned v ní viděl potenciálně velmi dobrou zákaznici, a tak jí šel vstříc, aby ji osobně pozdravil.

„Dobrý den. Vítejte v obchodním domě Hastings,“ řekl vesele a prohlížel si klobouček se závojem, který pasoval ke kostýmu, a také její plavé vlasy, ostříhané nakrátko podle nejnovější italské módy. Jedním si byl jistý: nemohla být místní.

Přesto jako by ho z nějakého důvodu znala. „Dobrý den! Jste pan Hastings, nemýlím se?“ odpověděla a nespouštěla jej z očí.

Překvapilo ho to. Jednak ji na základě oblečení a účesu tipoval na Evropanku, a tudíž očekával evropský přízvuk, jednak nepočítal, že jej zná jménem. „Ano, je to tak. Nevzpomínám si, že bychom se někdy setkali. Určitě bych si vás pamatoval.“

„Ještě jsme se neseznámili, ale znám vaši matku a jste jí trochu podobný. Máte rovněž světlé vlasy a modré oči.“ Okouzlující modré oči, měla na mysli, tento dovětek si však nechala pro sebe. Vypadal jako filmová hvězda.

„Matka? Vy jste taky výtvarnice?“

„Ne. Sice se v umění trochu vyznám, ale sama bohužel nemaluji ani nezhotovuji sochy. Naposledy jsem se s Georginou střetla před třemi lety, když jsem s rodiči navštívila farmu Sunnyvale. Vaše matka se zmínila, že má její syn ve městě obchod.“

„Aha. A vy jste...?“

„Promiňte. Měla jsem se představit. Já jsem Eloise Templetonová. Možná vám matka o mých rodičích vyprávěla. Jsou to sběratelé uměleckých předmětů a obchodníci s uměním.“

„Je to možné, ale bohužel si nevzpomínám, je mi líto.“ Jackson nemohl odtrhnout zrak od jejích krásných pomněnkových očí za závojem.

„Nemusíte se omlouvat. Umělecký svět je úzce spjaté společenství, do něhož nezasvěcené osoby proniknou jen zřídka.“ Eloise se rozhlížela po obchodě a vystavených šatech, střevících, kloboucích, punčochovém zboží a kosmetice. „Pane Hastingsi, s oblibou se pokládám za znalkyni obchodních domů a ten váš je vskutku působivý,“ změnila téma.

„Děkuju, slečno Templetonová. Já sice dovážím úzký sortiment evropských módních značek, ale nejraději podporuju regionální výrobce. Je to pro mě zásadní. Někteří z nich jsou velmi nadaní a už si dělají jméno i v zahraničí. V první řadě mi leží na srdci australský vlnářský průmysl. Každý rok dokonce pořádáme módní přehlídku, kde se předvádí oblečení z australské vlny. Odborná porota vždycky volí vítěze v kategoriích spartánského stylu, módního trendu, zpracování, zušlechťování a stupně jemnosti vláknů. Vlna se jako materiál výborně hodí ke zpracování a nositele zahaluje s elegancí a lehkostí. Kromě toho se dá nosit v každém ročním období a oblečení bezvadně drží tvar.“

„Mě jste již přesvědčil,“ přiznala Eloise ohromeně.

„Malinko se mě dotklo, že jste můj obchod poctila návštěvou až dnes,“ poškádlil ji Jackson s odzbrojujícím úsměvem.

Eloise jej opětovala. „Dlouho jsem byla s rodiči v cizině.“

„Aha, tak to vám odpouštím. Tenhle obchodní dům je vlastně otevřený teprve půl roku. Ten původní přede dvěma lety vyhořel.“ Jackson si připomněl dlouhé a náročné měsíce obnovy. Avšak výsledek předčil jeho očekávání. Navíc měl štěstí, že mohl znova zaměstnat Nicholase Bisbyho.

„To mi je líto. Ale tato budova mi okamžitě padla do oka. Je nádherná.“

„Děkuju. Kromě toho je dvakrát větší než předešlá. V celém prvním patře se prodává nábytek.“ Pojistná částka by mu rekonstrukci ve větším rozsahu neumožnila, a tak musel hledat investory. To však znamenalo, že nyní již neměl výhradní kontrolu a vlastníky podílu musel přesvědčovat, aby jeho plány schválili. „Sháníte něco konkrétního?“

„Ne, jen jsem se chtěla porozhlédnout, než pojedu domů.“

„Jak vidím, nesete si krabici na klobouk.“

„Právě jsem si jeden koupila v Adelaidské pasáži.“

„Škoda že jste nezašla nejdřív k nám. Výběr pokrývek hlavy máme báječný.“

„Od nynějška mě můžete počítat mezi své zákaznice.“

„To rád slyším.“

Venku zahřmělo, až sebou Eloise cukla, a vzápětí dopadal na ulice a střechy déšť.

„Pane na nebi!“ Pohlédla z okna. „Auto mám stát až v Grenfellově ulici. Než tam dojdu, budu promoklá skrz naskrz.“

„Klidně můžete počkat tady. Za pár minut určitě pršet přestane.“

Mrkla na hodinky. „To je od vás velmi milé, mnohokrát děkuji. Ale jistě budete chtít hnedle zavřít a jít domů, ne?“ Byla zvědavá, zda na něj doma čeká manželka s dětmi.

„Jeden ze zaměstnanců za moment zavře, ale beze všeho tu můžete zůstat, dokud déšť neustane.“

„Díky moc.“

„Běžte do prvního poschodí a udělejte si pohodlí na některé z našich pěkných pohovek,“ navrhl. „Já bydlím ve druhém patře. Honem vám uvařím čaj.“

Zasmála se, on jí však pokynul ke schodišti.

„Vy to myslíte vážně?“

„Samozřejmě. Jak máte čaj nejradši?“

Opět se zasmála a Jackson se přistihl při pomyslení, že by tenhle zvuk dokázal poslouchat po zbytek života.

„S mlékem a dvěma kostkami cukru, děkuji.“

V prvním patře si Eloise vybrala komfortní pohovku přímo u okna od podlahy až ke stropu, odkud měla výhled na deštníky a šedou ulici. Voda proudila okapy a nezdálo se, že by mělo co nevidět přestat pršet.

Po chvíli Jackson přinášel podnos se dvěma šálky čaje a talířkem cukroví.

Tác postavil na nízký stolek před Eloise a ona poznamenala: „Služby zákazníkům v obchodním domě Hastings budu rozhodně doporučovat.“

„Tady v Hastingsu zákazníkům snášíme modré z nebe,“ žertoval Jackson.

Eloise se do třetice zasmála. Teprve pak si všimla, jak zvláštně si ji hostitel prohlíží. „Něco je špatně?“

„Naopak. Váš smích je prostě rozkošný.“ Pozoroval, jak se červená, a rázem byl přesvědčen, že se s ní ožení. Pochopitelně to nevyslovil nahlas. Považovala by ho za blázna – a dost možná jím byl, když dospěl k tomuto závěru několik minut potom, co se seznámili. Jenomže tenhle pocit neměl u žádné jiné ženy, kterou sotva poznal. Rozhodl se změnit téma. „Vyprávějte mi o svých cestách. Sám jsem dosud necestoval, proto bych se rád něco dověděl.“

„S radostí.“ Lokla si čaje. „V létě jsme se měli báječně na venkově v Anglii a potom jeli na pařížský týden módy. Dál jsme se podívali do Barcelony a zbytek času strávili v Římě.“

„Vaši rodiče nakupovali v zahraničí umělecké předměty?“

„Ano, koupili tam několik děl. Ale v Římě vedli uměleckou galerii, jejíž majitel, Dominic Russo, se nějaký čas zotavoval po operaci srdce. S mým otcem jsou dobří přátelé.“

„A zatímco se vaši věnovali galerii, co jste dělala vy?“

Zeširoka se usmála. „Hodně jsem nakupovala. Musím se přiznat, že vlastním více než stery italské střešičky.“ Nadzvedla nohu, která vězela v krásné černé lodičce na podpatku zvaném „kačenka“.

„Moc pěkné.“ Jackson obdivoval kvalitní provedení a jemnou kůži.

„Tyto jsou jako stvořené k chození po obchodech ve městě, ale na jaro a léto jsem si koupila botičky na vysokém podpatku ve všech možných barvách.“

„A jak jste nakládala s časem, když jste zrovna neskupovala obuv?“

„No, ráno jsem vysedávala v barech.“ Zasmála se jeho udivenému výrazu. „Popíjela jsem v nich kávu. Vy jste nevěděl, že se na ni v Itálii chodí do barů? Ráno se v nich podává káva a k ní pečivo.“

„Vážně?“

„Ano, při naší první cestě do Říma mě to také zaskočilo. Pro místní obyvatele to je každodenní rituál. Vždycky si cestou do práce v baru v klidu vypijí kávu. Tak jsem je napodobovala. A cpala se těstovinami. Pokrmy byly jednoduché, přesto strašně chutné.“

„To vypadá, že jste si tam parádně užívala.“

„Ano, ale cesta měla i pro mě oficiální důvod. V rámci přípravy na závěrečnou zkoušku z dějin umění jsem navštívila galerie, abych na vlastní oči viděla výjimečná díla, která bych mohla koupit.“

„Slečno Templetonová, já se v umění nevyznám. Zato o jídlo mám velký zájem pořád.“ Usmál se na ni.

„Máte rád těstoviny?“

„Často je nemívám. Vy je umíte vařit?“

„Já a vařit!“ Při té představě se zasmála. „Přivezla jsem pár receptů naší kuchaře, aby mi podle nich mohla připravovat těstoviny.“

„Aha. Vlastně jsem se chtěl zeptat, jestli byste mi nějakou italskou večeři udělala,“ vtipkoval Jackson. „Samozřejmě jen proto, abych si rozšířil povědomí o italské kultuře.“

Zasmála se s ním. „Jak jinak.“

„Ne, fakticky!“ trval na svém a snažil se tvářit vážně.

„Snad bych Dorothy přemluvila, aby nám přichystala večeři, jen co si osvojí přípravu těstovin.“

„Ne, to by bylo něco jiného, než kdybyste uvařila vy sama.“ Jackson se tvářil rozhořčeně.

„Mohla bych na ni dohlížet. To je skoro totéž, jako kdybych vařila vlastnoručně. A k jídlu bych vybrala nějaké prima italské víno.“ Pohledný Hastings se jí líbil, stejně jako představa, že by s ním strávila víc času.

„Tak dobře,“ uzavřel s předstíranou nevolí a v očích se mu zajiskřilo.

Eloise si ještě usrkla čaje. Pohled z okna jí prozradil, že stále ještě prší, ale to jí teď nevadilo. „Máte s obchodním domem nějaké další zajímavé plány?“ vyzvíдалa, aby se o něm dověděla víc.

Tvář se mu rozjasnila. „Ovšemže. Rád bych ho rozšířil směrem k Severní terase a vybudoval k němu parkoviště. Mimoto se zabývám přípravou adelaidské vánoční přehlídky pro děti.“

„Přehlídky! To je báječný nápad. Jenomže do Vánoc zbývá ještě několik měsíců.“

„Však také potrvá měsíce, než se postaví vozy. Ty pojedou ulicemi města a skončí tady, kde bude stát trůn pro Ježíška. V posledních dnech před Vánoce se s ním budou moct děti fotit.“

„To zní lákavě.“ Normálně Eloise nedělala překotné závěry, ale nyní ji napadlo, že by pro ni Jackson mohl být ten pravý. Byl to atraktivní a nadaný obchodník, měl smysl pro humor a nebylo mu lhostejné obecné blaho – sympatická kombinace.

„Nic takového ve městě zatím nebylo,“ pokračoval Jackson vzrušeně. „Ten nápad jsem převzal od jednoho zákazníka. Vyprávěl mi o něčem podobném v Americe. Říkal jsem si, že přesně tohle naše město potřebuje. Chtěl bych, aby se z toho stala každoroční slavnost zvaná Vánoční přehlídka Hastingsu. A nepopírám, že to je pro můj obchodní dům dobrá reklama.“

Eloise si uvědomovala, jak horlivě jí o svých plánech vykládá. „Jaké vozy máte na mysli?“

Oči mu jen zářily. „Tematicky by měl být každý alegorický vůz ve znamení některé disneyovky, jako jsou Sněhurka a sedm trpaslíků, Popelka, Pinocchio, Dumbo, myšák Mickey a myška Minnie, Goofy, kačer Donald a kačenka Daisy nebo Petr Pan. Hlavní vůz, který samozřejmě poveze Ježíška, bude ve tvaru saní tažených sobem a zdobených technickým sněhem. To všechno bude podél vozů doprovázet pochodová kapela, klauni a žongléři.“

Jackson svým nadšením Eloise nakazil. „To všechno zní ohromně a okázale. Děti budou jistě v Jířkové vidění.“

„Doufám. Dáte si ještě čaj?“

Eloise odmítla a podívala se z okna. Venku déšť bubnoval ještě silněji než předtím.

„Nevypadá to, že by mělo brzo přestat,“ konstatoval Jackson.

„Ne.“

„Mohl bych vás odvézt k vašemu autu, ale jet v tomhle hustém dešti domů by pro vás bylo nebezpečné.“

„Ano, v těch kopcích rozhodně.“

„Takže to nepřipadá v úvahu. Vidíte tu malou restauraci naproti?“

„Ano.“

„Nevaří tam špatně. Sice to není nóbl, ale je to blízko a já už umírám hladu. Co byste tomu řekla, kdybychom si tam zašli na večeři? Než dojdeme, třeba se vyčásí.“

Eloise bez váhání souhlasila. I ona měla hlad a možnost pobýt v jeho společnosti déle se jí zamlouvala.

Jackson se zase usmál. Počítal s odmítnutím, protože se sotva seznámili.

„Musím ještě zavolat rodičům, jinak si pomyslí, že jsem měla na kluzké vozovce nehodu.“

„Beze všeho. Můžete si zavolat ode mě z kanceláře. Ukážu vám ji.“

Během hovoru Jackson čekal přede dveřmi, ale slyšel, jak Eloise vysvětluje, že půjde na večeři se synem Georginy Hastingsové. Z tónu řeči ke své spokojenosti vyvodil, že proti tomu její rodiče nic nemají.

V následujících měsících se Jackson a Eloise scházeli často. Domlouvali si romantické večeře v nóbl restauracích. Chodili na veselohry do divadla Tivoli. Jindy se vydali na túru do kopcovité krajiny kolem Berkshire Hallu. Hrávali tenis a plavali v bazénu na pětiakrovém pozemku Templetonových. Procházeli se při západu slunce po pláži a navštěvovali výstřední oslavy. Pravidelně bývali hosty při společenských příležitostech v honosném tanečním sále v Grenfellově ulici a bavili se při komediálních představeních v Palais Royal a filmech v kině Majestic.

Jackson zjišťoval, že z Eloise číší radost ze života a přitahují ji sympaticky výstřední lidé. Umocňovalo to její šarm. Její rodiče zase s úlevou shledávali, že Jackson je usedlý mladík s obchodním duchem. Přijímali ho s otevřenou náručí a korunu všemu nasadilo, že jde o syna Georginy Hastingsové, kterou obdivovali a uznávali.

Při vážné debatě se mu konečně podívali na zoubek, aby zjistili, jaké má s jejich dcerou úmysly. Ujistil je, že se do ní zamiloval a doufá, že pokud budou souhlasit, ožení se s ní. Nadšeně mu dali požehnání.

Následně jí Jackson koupil zásnubní prsten a v den vánoční přehlídky jí požádal o ruku při západu slunce na vyhlídce na hoře Lofty. Ten večer bylo příjemné počasí a oni dva se nacházeli v nejlepším rozpoložení, neboť přehlídka sklídila velký úspěch. Eloise neváhala jeho žádost přijmout. Jako termín svatby určili říjen příštího roku. Představovali si ji jako velikánskou společenskou událost a za tím účelem bylo potřeba leccos zorganizovat. Nejprve však přicházely na řadu zásnuby.

ÚNOR 1957

„Nazdar, zlato!“ pozdravila Georgina Beu do telefonu. „Můžeš ke mně dnes s Michaellem přijet?“ Snažila se mluvit klidně a nedat najevo rozrušení.

Zřejmě se jí to povedlo, protože se Bea nevyptávala. Koneckonců jí Georgina telefonovala do Wilmot Downsů každý den, aby se informovala, jak se daří vnoučkovi, nyní již jedenáctiměsíčnímu. „Mami, přijedu zítra. Dnes odpoledne musím ještě šít.“

„Beo, prosím. Ráda bych Michaela viděla už dnes. Beztak je na šití moc horko. Ráno ti to půjde lépe.“

Bea zavěšila. „Mami, děje se něco? Michael teď spí po obědě, ale určitě se brzo probudí, pak bych se mohla na hodinku zastavit.“

„Ne, všechno je v nejlepším pořádku. Jenom se těším, až kloučka zase uvidím.“

„Nejpozději za hodinu jsem tam.“

Georgina zavěšila sluchátko. „Hned přijede,“ uvědomila hosta. „Už se nemůžu dočkat, jak se bude tvářit, až tě uvidí.“

Za necelou hodinu vkročila Beatrice se synkem v náruči na verandu. „Koukni, Michaelle, to je babi.“

Georgina zaslechla auto a převzala Michaela. „Běž klidně dovnitř,“ pobídla dceru a políbila krouťícího se buclíčka. „Vera upekla k čaji vdolečky.“

„Však je cítím.“ Bea šla napřed do kuchyně v hlavní budově. Sotva však prošla dveřmi, zastavila se a zírala na dívku, která seděla za stolem.

„Ahoj, Beo!“

Mladá paní stála s otevřenou pusou jako socha. Kamarádka vypadala úplně jinak, než jak ji znala. „Melody!“ oslovila ji konečně. „Jsi to fakt ty?“

„A kdo jiný? Jak se ti daří?“

„Mně... dobře,“ koktala zaskočená Bea.

Georgina se k nim s Michaellem připojila. Pobavil ji výraz ohromené dcery. Sama reagovala o půl druhé hodiny dřív úplně stejně. „Překvápko, vid’?“

„Takže tohle je Michael.“ Melody vstala a šla kamarádce naproti. Oči nemohla odtrhnout od batolete v Georgině náruči. Bea jí ho v dopisech často popisovala a posílala jí fotky, ale setkat se s ním tváří v tvář bylo něco jiného. Jeho vlasy měly krásný kaštanový odstín, ne oranžovočervený jako jeho matka, zato měl velká modrá kukadla. Po Warrenovi zdědil snad jenom mírně odstávající ucho. Toho si Melody všimla, až když si ho prohlížela pozorněji. „Je neuvěřitelně líbezný,“ rozplývala se. Vzala jej za buclaté prstíky a Bea zaregistrovala perfektně pěstěné, barevně nalakované nehty.

Nespouštěla z kamarádky oči. „Melody, to by člověk nevěřil!“ Obcházela ji a měřila si ji ze všech stran. „Vypadáš... senzačně.“ Lesklé tmavé vlasy měla ostříhané na módní mikádo, nalíčení zvýrazňovalo nápadné modré oči, pleť jako z porcelánu a dokonale tvarovaná ústa. Dál Bea obdivovala její oblečení – hedvábné letní šaty, smetanově žluté s červenými ozdobami, a lehkou pletenou vestu s tříčtvrtečními rukávy. Šaty obepínaly štíhlou postavu a zdůrazňovaly ženské křivky. K nim nosila červené lodičky na vysokém podpatku a platformě v kombinaci červené a krémové barvy a na kreenci Bea zahlédla pěkný letní klobouk a stylovou kabelku. „Vypadáš jako nějaká modelka z módního časopisu,“ konstatovala a najednou si v botách bez podpatku a vyrudlých květovaných letních šatech s otisky od Michaelových upatlaných ručiček připadala vedle ní ošuntěle. Vlasy měla svázané do ohonu, aby ji Michael nemohl tahat za jednotlivé prameny, a namalovala se naposledy ve svatební den. „V dopisech ses ani slůvkem nezmínila, že jsi změnila vizáž.“

Melody pokrčila rameny. „Coby venkovská holka jsem byla v kultivované Paříži nápadná asi jako osel mezi plnokrevnými koňmi, zvlášť když je můj strýc módním fotografem. Lidi se mi celé týdny zcela otevřeně vysmívali. Bylo to hrozně nepříjemné.“

„Teďka si jako osel připadám já vedle tebe,“ přiznala Bea sklesle.

„Nesmysl! Vždyť víš, že jsem předtím neměla ani páru o tom, jak se mám oblékat nebo česat. Když jsem odcházela, nebylo mi ještě ani sedmnáct. Naštěstí si mě vzalo pod ochranná křídla a do parády pár laskavých modelek a ty mi pomohly celkově změnit vzhled. Hodně mě naučily o módě, účesech a líčení.“

„Jo, to vidím. Tady na poloostrově budeš určitě budít velikánskou pozornost. Poznal tě vůbec někdo?“

„Většinou to chvíli trvá. A máma mě uvádí do rozpaků, protože se se mnou chlubí.“

„Je na tebe prostě moc hrdá,“ vložila se do hovoru Georgina. „Hned od začátku. Chce to pořádnou odvalu, odejít na jiný kontinent.“

„Neměla jsem přece na vybranou. Máma na tom trvala, dojednala to a pak mě postavila před hotovou věc. Nakonec jsem ráda, že jsem to absolvovala, ale nemůžu uvěřit, jak ten čas utekl. Deset let uplynulo jako voda. Neměla jsem v úmyslu tam zůstat tak dlouho a ze začátku se mi stýskalo po domově. Potom jsem si na pařížský způsob života zvykla. Byla to úžasná zkušenost.“

„Chceš se tam vrátit?“ zeptala se Georgina.

„Nevím...“ Melody chovala určitou naději do budoucnosti, ale chtěla si to nechat pro sebe.

„Pojďte, sedněte si,“ navrhla Vera, sotva vešla do kuchyně. Na stůl postavila konvici s čajem, talíř s čerstvě upečenými vdolečky a k nim misky se šlehačkou a jahodovou marmeládou. Pak si od Georginy vzala Michaela a posadila ho na dětskou jídelní židličku, kterou pro něj měli na farmě po ruce.

„Už Michael obědval?“ zeptala se Bea.

„Dala jsem mu zeleninu, ale vdoleček s marmeládou by mu jistě udělal radost.“

Vera jeden rozlomila vejpu a potřela džemem, pak obě půlky vložila do umělohmotné misky a tu postavila před Michaela. Hned po ní chňapl a za chvilinku měl celý obličej od marmelády.

„Beo, a co říkáš po všech těch letech na manželský život? Líbí se ti ještě?“ nadhodila Melody, aby stočila téma hovoru jinam.

„Je to přesně tak, jak jsem doufala, i když se mi stýská po životě v Sunnyvaleu. Naštěstí bydlíme blízko.“

„Vlastně jsem počítala, že mezitím budeš mít kupu děcek.“

„Já taky, jenomže dlouho trvalo, než jsem otěhotněla,“ povzdechla si Bea. „A co ty? Už sis někoho našla, nějakého francouzského krasavce?“ Potom co jí Melody zamlčela velkou změnu zevnějšku, si Bea nebyla jistá, zda se jí v dopisech nezmínila o milostném vztahu.

„Žádnou vážnou známost nemám, i když pár pokusů o sblížení bylo.“ Stydlivě se podívala na Georginu, která se nemýlila v předpovědi, že Francouzi budou Melody obletovat. Pravděpodobně hlavně po změně vizáže.

Georgina se usmála. „Lichotky jsou vždycky dobré pro sebevědomí dívky.“

„Taky bych řekla,“ souhlasila Vera.

„Jak se vede Jacksonovi?“ Melody upřela zrak na vdoleček a zdobila si ho marmeládou a šlehačkou v naději, že její zájem nebude nápadný.

Bea si vyměnila pohled s matkou. „Obchod mu jenom kvete.“ Najednou váhala, kolik toho má prozradit.

„Ano, zaměstnává nyní deset pracovníků,“ dodala Georgina.

„Ráda bych se do jeho obchodáku podívala,“ svěřila se Melody.

„To udělej,“ povzbudila ji Georgina.

Následovalo ticho.

„Chodí... chodí s někým?“ osmělila se Melody konečně, když se ani od Bey, ani od Georginy kýžené informace nedočkala. Bea se o bratřích v dopisech nezmiňovala, z čehož Melody div nešílela, ačkoli byla zároveň ráda, že se nedovídá špatné zprávy.

Georgina se jí rozhodla říct pravdu, dřív než se ji doslechne odjinud. „On je zasnoubený.“

Melody se koukla na Beu. „Zasnoubený? O tom jsi mi vůbec nenapsala.“

„Není to tak dávno. Oslava zasnoubení se koná zrovna tenhle víkend,“ vysvětlila Bea. Neušlo jí, jak to kamarádku ranilo. Po pravdě řečeno ji o vztahu mezi Melody a Jacksonem neinformovala schválně.

„Kde? Tady... na poloostrově?“

„Rodina jeho snoubenky žije v Adelaidské pahorkatině a oslavu pořádá doma,“ odpověděla Georgina.

„Aha.“

„Pojeď s námi,“ navrhla Bea opatrně. Neuměla si představit, že by si Melody po tolika letech na Jacksona ještě myslela. „Určitě tam bude několik fešných mládenců. Jackson si ve městě našel spoustu nových přátel.“

Melody zbledla. „Nejsem pozvaná.“ Způsobilo jí to hluboké zklamání. Ať se snažila jak chtěla, před lidmi, kteří ji dobře znali, pravé city neutajila. Celé poslední měsíce nemyslela na nic jiného než na shledání s Jacksonem. Stále dokola si představovala, jak ji nyní uvidí v jiném světle a ona si získá jeho srdce.

„Melody, to je tím, žes tu dlouho nebyla,“ vysvětlila Bea. „Ale můžeš se tam objevit jako nečekaný host. Jackson bude mít radost.“ Podívala se na matku. „Nemám pravdu?“

„Ano, pojeď s námi,“ přidala se Georgina.

„Já nevím.“ Melody byla na vážkách. „Vy budete mít všechny partnery, tak bych si bez mužského doprovodu připadala hloupě.“

Vtom se otevřel zadní vchod. „Vero, že bych cejtil vdolečky?“ zvolal Cornell a vešel spolu s Erniem. Při pohledu na Melody zůstali oba stát jako přimrazení.

„Melody!“ oslovil ji konečně Ernie. Koukal na ni vykuleně.

Cornell bloudil očima od Ernieho k Bee. „Snad ne Melody Phillipsová?“

„Ano, pane Hastingsi,“ přisvědčila Melody tiše.

„No, ani bych tě... Paříž ti očividně prospěla,“ konstatoval Cornell se širokým úsměvem.

„Že jo?“ dala mu za pravdu Bea. „Vypadá fantasticky.“

„To je fakt,“ připojil se k nim Ernie. Došel ke stolu, přitáhl si židli a nedokázal od Melody odtrhnout oči.

„Ahoj, Ernie,“ pozdravila jej Melody. „Ráda tě zase vidím.“ Uvědomila si, že vyspěl v pohledného muže.

„Pořádně jsi vyzrála,“ polichotil jí vesele. Ani dřív mu neušlo, že má krásné rysy, ale nyní je teprve nešlo přehlédnout.

„Právě jsem Melody navrhla, aby s námi jela na oslavu Jacksonova zasnoubení,“ sdělila mu Bea.

Z Melodyiny tváře se rázem vytratil úsměv. Ernie z jejích očí vyčetl bolest. Zjevně se ještě nevzdala naděje.

„Co ty na to?“ zeptal se jí klidně.

„Zdá se mi divné tam jít bez doprovodu.“

„Tak můžeš jít s Erniem,“ poradila jí Bea. „On sám doprovod taky ještě nemá.“ Obrátila se na něj. „Že by ti nic neudělalo, kdybys vzal Melody s sebou, vid’?“

„Beo, netlač na něj,“ napomenula ji Melody rozpačitě.

V tom okamžiku před sebou Ernie viděl zase starou Melody; tu s malým sebevědomím. „To se ví, že mi to nevadí! Naopak. Melody, byla by pro mě čest tě doprovázet. Ale jedině když budeš chtít jít i ty se mnou.“

Melodyinu pochybnost nakonec převážilo přání setkat se zase s Jacksonem a zároveň zvědavost, jak vypadá jeho vyvolená, s níž se hodlá oženit. „Dobrá, půjdu s tebou. Díky, Ernie!“

„Není zač. Je mi potěšením.“ Ernie nemohl uvěřit, jaké má štěstí.

* * *

V sobotu se Ernie cestou do Adelaidu stěží soustředil na řízení, protože po jeho boku seděla Melody. Na zadním sedadle si hověli Bea a Warren. Cornell, Georgina, Harley a Vera jeli za nimi v pracovním vozidle. Malý Michael zůstal u babičky s dědečkem ve Wilmot Downs.

Na Beino přání jí Melody pomohla při volbě šatů i s česáním a líčením. Bavilo je to a výsledek Bei notně zlepšil náladu. A Melody díky tomu zase přestala myslet na setkání s Jacksonem.

„Melody, tak krásná jsem si nepřipadala od svatebního dne,“ libovala si Bea, když se obdivovala v zrcadle. Byla dost malá a od porodu přibrala, a tím značně utrpěla její sebeúcta. Naproti tomu Melody měřila metr sedmdesát a byla štíhlá, takže by vypadala dobře i v pytlí na brambory. Nyní si však dala záležet, aby tento večer působila co nejlépe. A skutečně připomínala filmovou hvězdu.

Šaty měla nádherné; značkové, bez ramínek, safírové, které zdůrazňovaly barvu očí. Vlasy měla vyčesané nahoru a šíje působila dlouze a elegantně. V safírové barvě měla také náušnice a přívěsek na řetízek, podle Melody dárek na rozloučenou od strýce a tety z Francie.

Bea byla napnutá, jak Jackson zareaguje, až mu dojde, kdo to je.

„Beo, ty ses s Jacksonovou snoubenkou už setkala?“ vyzvíдалa Melody. Ta otázka ji pálila na jazyku již dlouho, jenom měla strach z odpovědi.

„Jenom jednou, před pár měsíci. Jackson ji přivezl na farmu, aby se s námi seznámila.“

„Je... milá?“ vysoukala ze sebe Melody.

„Zdála se... velmi přátelská,“ odpověděla Bea upřímně. Nechtěla sice Melody ranit, ale ta si musela zvykat, že se Jackson ožení s jinou. „Při krátkém setkání jsme se pochopitelně moc dobře nepoznaly.“

Melody koukala z okna a snažila se zachovat rozvahu.

* * *

Projeli otevřenou bránou na pozemek Templetonových a pokračovali po dlouhé, křivolaké příjezdové cestě. V korunách stromů kolem zářily světelné řetězy. Zakrátko se vynořil velký georgiánský dům. I ten byl osvětlený, stejně jako překrásný areál s otevřenými travnatými plochami, tenisovým hřištěm, bazénem a udržovanými záhony, kde v hojném počtu rostly růže, kamélie a azalky.

„Takhle si teda žijou lepší lidi?“ Bea zírala na impozantní dům a okolí s pusou dokořán. Podle jejího názoru Jackson ulovil dobrou partii, to si však nechala pro sebe.

Ernie zastavil mezi drahými auty evropských značek. Také Cornell zaparkoval. Potom všichni společně přešli k zastřešené terase ozdobené opět světlými řetězy. Několik hostů tam již popíjelo koktejly a vychlazené pivo. Poblíž hrála před tanečním parketem kapela.

Melody se rozbušilo srdce, když ji přišel pozdravit mladý pár. Jacksona poznala okamžitě. V černém smokinku a bílé košili vypadal až příliš atraktivně. Na moment se jí zatočila hlava, ale dýchala zhluboka a udělala to, co jí naučily pařížské modelky: narovnála ramena a předstírala sebedůvěru.

Jackson políbil matku na tvář a otcí podal ruku. Jeho rodiče se s Eloise přivítali polibkem. Pak Harley a Vera čerstvě zasnoubenému páru znova po blahopřáli a Jackson jim poděkoval za návštěvu.

„Ahoj, sestřičko,“ pozdravil Jackson vesele Bea. „Vypadáš fantasticky.“ Bea se usmála a potom ji uvítala také hostitelka. Ta na sobě měla elegantní smetanově žluté šaty s výstřihem u krku a s páskem zdobeným bižuterií.

Oba přivítali Warrena a pak se obrátili k Erniemu. Jackson mu podal ruku, avšak pohled upřel na okouzlující ženu vedle něj, jenže ji podle všeho nepoznal. „Ahoj! Nepředstavíš nám svůj doprovod?“

„Eloise, smím vám představit Melody Phillipsovou? Jacksono, ty ji přece znáš.“

„Melody, ráda vás poznávám,“ pronesla Eloise vřele. „Máte nádherné šaty.“

„Děkuji!“ Proti své vůli musela Melody uznat, že Eloise nelze shledat nesympatickou.

„Melody Phillipsová?“ opakoval Jackson zamračeně. „Snad ne... ta Beina kamarádka?“ Prohlížel si ji od hlavy k patě a zjevně si ji nedokázal spojit s onou nenápadnou holkou s copy.

Ji jeho reakce uspokojila. „Snad nevdám, že Ernieho doprovázím, přestože jsem neobdržela pozvánku,“ omlouvala se hostitelce. „Jsem Beina dobrá kamarádka, takže se s Hastingsovými znám dlouhá léta.“

„Samozřejmě že ne. Srdečně vás vítám,“ odvětila Eloise vlídně.

Melody se otočila k Jacksonovi, který na ni nepřestával zírat. „Jacksono, ráda tě zase vidím.“ Doufala, že to bude znít uvolněně, ačkoli se jí třásla kolena a měla knedlík v krku.

„Promiň, drahý.“ Eloise se dotkla jeho ruky. „Číšníci by rádi věděli, kdy mají podávat jednohubky. Běž se svou rodinou a přáteli k baru a dejte si něco k pití. Hned se k vám připojím.“

Jackson ani nereagoval. Stále civěl na Melody. „Kdy ses vrátila z Francie?“

„Teprve před několika dny.“ Tento okamžik si ve Francii soustavně představovala, ale ani ve snu by ji nenapadlo, že Jackson bude ještě přitažlivější než dřív.

„Pěkně jsi tam rozkvetla.“ Bylo na něm zřetelně poznat, že ho to vyvedlo z míry.

Ernie sledoval jejich rozhovor se zájmem. Nepochyboval, že Jackson bude Melody unesen, avšak mnohem víc byl zvědavý na její reakci na něj.

„Děkuju. A upřímně gratuluju k zasnoubení,“ řekla Melody, nyní navenek klidná. „Eloise je... rozkošná.“

„Díky. Pojdme k baru. Po dlouhé cestě máte určitě žízeň.“

Ernie nabídl Melody rámě a následovali Georginu, Cornella, Veru a Harleyho. Jackson šel schválně pomaleji, až se ocitl vedle Bey a Warrena.

„Beo, ty bláho!“ šeptal. „Kdo by si byl pomyslel, že se z Melody vyklubete taková kost?“

„Je úžasná, vid'? Paříž jí fakticky prospěla. Před odjezdem do tebe byla šíleně zamilovaná, vzpomínáš? A ty jsi teď zasnoubený s jinou.“

Jackson se zatvářil zasmušile a Bea se jen zasmála. Vychutnávala si, jak ho pozlobila.

„Vrátí se do Paříže... za nějakým chlapem?“

„Co já vím? Ale doufám, že se ptáš za některého ze svých nezadaných kamarádů.“

„Jak jinak?“ Jackson se zadíval přes trávník na přátele. Nenašel mezi nimi nikoho, kdo by byl Melody hoden.

Přeložil Pavel Dufek